

derligt, at han følte sig kaldet dertil, fordi denne Anmærkning jo i alleregentligste Forstand er hans eget Barn, og det er en Anmærkning, der har vakt megen Bevægelse, megen Modstand, vakt megen Tvivl ude i Vælgerbefolkningen, som har givet sig til Kende paa de i Sommer afholdte Møder. Naar den højtærede Minister vil paastaa, at denne Anmærkning ikke er en Indskrænkning i vor Bevillingsret, forekommer det mig at være en meget dristig Paastand, ja, ogsaa at være en meget urigtig Paastand. Vi kunne maaske bedst forstaa, at det er en Indskrænkning i vor Bevillingsret, hvis man vil tage nogle enkelte Eksempler og se, hvorledes de ville virke. Tage vi en af de Konti, som det her drejer sig om, f. Eks. Indkvarteringskontoen, der i Aar staar opført med et Beløb paa 371,864 Kr., kunde det dog meget godt tænkes, at man kunde spare nogle Penge paa den, lad os sige 30,000 Kr. Det var sikkert ikke umuligt at spare et saadant Beløb. Lad os saa sige, at den højtærede Forsvarsminister fandt paa at anvende disse Penge paa et andet Punkt, f. Eks. paa den Underkonto, der hedder Skarpskydningsøvelser, hvortil der anvendes et Beløb af 18,500 Kr. Der har været ført mange Klager over, at dette Beløb hertil er et meget lille Beløb, og at man ikke har kunnet faa Pengene til at slaas til. Lad os saa antage, at Ministeren brugte det, han havde sparet paa Indkvarteringen, til Skarpskydningsøvelser, saaledes at den sidste Konto i Stedet for at være, som vi troede, den var, 18,500 Kr., kom til at lyde paa 48,500 Kr. Saa vilde det jo være en ganske artig Omflytning paa Budgettet. Vi vilde have vedtaget Budgettet under den Forudsætning, at f. Eks. Skarpskydningsøvelserne ikke skulde have mere, end der stod opført; men naar saa Rigsdagen er rejst hjem, giver Forsvarsministeren sig til at skønne paa anden Maade, flytte omkring med alle disse bekendte Hovedkonti, med de der opførte Beløb og at anvende Pengene paa en Maade, som det slet ikke har været Meningen, da Rigsdagen vedtog Budgettet. Eller lad os tænke os et andet Eksempel. Det Beløb, der staar opført til Undervisningsanstalterne, andrager 188,000 Kr. Det er sikkert meget rigeligt beregnet, og der vilde vist ikke være noget i Vejen for, at der godt kunde indvindes endogsaa betydelige Beparelser paa denne Konto. Lad os sige, at Ministeren sparede 20,000 Kr. og saa fandt paa at anvende disse Penge paa Konto M., der angaar Fæstnin-

gens Vedligeholdelse. Han vil altsaa ogsaa her kunne anvende Beløb, som Rigsdagen slet ikke havde tænkt paa. Derfor siger jeg, at det er en meget dristig og meget urigtig Paastand, naar den højtærede Forsvarsminister paastaar, at denne Anmærkning ikke skulde være en Indskrænkning i vor Bevillingsret. Vi maa dernæst huske paa, at denne Anmærkning løber til den 31. Marts 1908. Den er altsaa bindende ikke alene for det nu siddende Folketing, men den vil ogsaa være bindende for det, der skal vælges til næste Aar. Det forekommer mig, at Anmærkninger af den Beskaffenhed er noget af det farligste, Rigsdagen kan gaa med til at give. Jeg anser det for langt farligere at gaa med til en saadan Indskrænkning i vor Bevillingsret, end at man f. Eks. en Gang for alle bevilgede et Beløb i et eller andet militært Øjemed. Dette her har bindende Kraft for Fremtiden og indskrænker den Bevillingsmyndighed, vi have ifølge vor Forfatning. Og er der noget Punkt, hvor Rigsdagsmænd skulle staa fast, forekommer det mig, at det er, hvor Talen er om at værne Befolkningens Rettigheder.

Jeg skal dernæst gøre nogle Bemærkninger om de højst mærkværdige Udtalelser, som bleve fremsatte af den højtærede Forsvarsminister angaaende de bekendte 50,000 Mand, der skulde kunne stilles ovre i Jylland under en eventuel Landgang fra en Vestmagts Side, f. Eks. i Esbjerg. Jeg maa sige, at disse Udtalelser have forbauset mig i allerhøjeste Grad, jeg anser dem for meget ukloge, meget uforsigtige. Jeg kan her godt slutte mig til, hvad det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) udtalte i Aftes, at det kan være meget betænkeligt særlig overfor Udlandet, at saadanne Udtalelser blive fremsatte af Landets Forsvarsminister. Jeg skal her oplæse blot et Par Linier af den højtærede Ministers Tale: „Det er ikke umuligt,“ siger han, „at en Stormagt, en Vestmagt kunde falde paa at kaste en stor Tropestyrke i Landet for at gaa mod Kielerkanalen.“ Og saa siger han videre, at „der er dog ingen fornuftig Mand, der vil benægte, at vi kunne rejse en Hær derovre paa 50,000 Mand, og de ville kunne forhindre, at de 100,000 gaa Syd paa.“ Jeg mener, at der er meget stor Tvivl om, at vi ere i Stand til i Jylland at rejse en Hær paa 50,000 Mand, i alt Fald skylder den højtærede Forsvarsminister at fremkomme med et Bevis herfor. Jeg tænker mig nemlig, at hvis en Vestmagt f. Eks. England virkelig havde i Sinde at landsætte en Hær paa